

Luzana Pospíšilová
ilustroval Drahomír Fušán

Kouzelná Mřída o Velikonocích

čte | ní
pro
prv | ňáč
ky

bambóok®

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®

Luzana Pospíšilová
ilustroval Drahomír Fušán

Kouzelná Mřída o Velikonocích

čte | ní
pro
prv | ňáč
ky

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

Zuzana Pospíšilová

KOUZELNÁ TŘÍDA O VELIKONOCÍCH

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8394. publikaci

Ilustrace Drahomír Trst'án

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2022

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2022

Cover Illustration © Drahomír Trst'án, 2022

ISBN 978-80-271-4730-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-3604-9 (print)

Obsah

Předmluva	7
První jarní úplněk	9
Velikonoční zvyky	13
Potrestaný René	17
Odměna za úklid lesa	21
Rozkvetlé kočičky	25
Prázdninový výlet	29
Jak uplést pomlázku	33
Báječný nápad	37
Další?	41
Překvapení	45
Malování vajíček	49
Honem zpátky domů	53
Zachráněné kočičky	57
Když děti odešly	61
Kde to jsme?	65
Opravdový poklad	69

Předmluva

Některé děti chodí do školy nerady. Nelíbí se jim tam a učení je nebaví. To se ale nedá říct o naší kouzelné třídě. Její žáci se do školy dokonce těší. Obzvláště když je neučí obyčejná paní učitelka, ale hodná víla. Není divu, že potom jim jde učení samo. Díky kouzelné víle už měli možnost podívat se do muzea. Přitom si udělali tajný výlet na historická místa. V zoologické zahradě se na chvíli proměnili ve zvířata. Mohli si vyzkoušet, jaké to je mít chobot, krunýř nebo křídla. A nejen to. Žáci kouzelné třídy s paní učitelkou Jasminou Bílou prožili i vánoční čas. Vánoce bývají magické samy o sobě. Ale s báječnou vílou, která umí čarovat, jsou ještě kouzelnější.

Pokud by vás zajímalo, jestli děti v kouzelné třídě zažily něco zajímavého i o Velikonocích, stačí se začíst do této knížky.

První jarní úplněk

„Brzy bude měsíc v úplňku,“ řekla dětem paní učitelka.

„Co je to úplněk?“ zeptal se Standa Horák. Ne že by to nevěděl, ale chtěl si udělat legraci.

Paní učitelka Jasmína se nenechala vyvést z rovnováhy. „Úplněk je označení pro měsíc, který je úplný. Na obloze ho můžeme vidět kulatý,“ vysvětlila trpělivě.

Přihlásila se Klárka. Když ji paní učitelka vyvolala, tak řekla: „Ale když jsme kreslili ve školce obrázky, tak byl měsíc vždycky vykrojený.“

„Máš pravdu. Hned vám vysvětlím, jak to vlastně je,“ podotkla paní učitelka a vzala si do ruky křídou. I když se s ní psalo na tabuli každý den, vůbec z ní neubývalo. „Jsou celkem čtyři možnosti, jak může měsíc vypadat,“ vysvětlila a nakreslila kruh. „Po kulatém úplňku začne na měsíc padat stín, a tak je osvětlený méně a méně. Vypadá to, jako kdyby

hubl,“ řekla a umazala z pravé strany křídu na obvodu kruhu. Dokreslila půlměsíc. „Jaké písmeno vám to připomíná?“ zeptala se dětí.

Všechny ruce se zvedly nahoru, protože ve druhé třídě už všichni znali celou abecedu. Děti uměly písmena nejen přečíst a napsat, ale taky je dokázaly odříkat v přesném pořadí.

„Adélko, řekni nám to,“ vyzvala paní učitelka žákyni, která se přihlásila jako úplně první.

„Vypadá to jako písmeno C,“ odpověděla celou větou.

„Výborně. A podle toho si zapamatujete, že měsíc zrovna couvá a zmenšuje se. Zkrátka z něj na obloze uvidíme čím dál menší kousek,“ řekla paní učitelka a opět část umazala. Tím dětem názorně ukázala, jak měsíc na obloze vypadá. „Pak přijde nov. V tu dobu měsíc na jednu noc není vidět vůbec,“ řekla a smazala ho úplně. „Pak ale začne z druhé strany dorůstat. Podívejte, jaké mu roste břicho. Zase nám připomíná jedno písmeno. Které?“

„Písmeno D,“ vykřikl René Stojka. Paní učitelka mu prominula, že se nepřihlásil. Byla ráda, že má o učivo zájem.

„Výborně,“ pochválila ho. „Čeká nás první jarní úplněk. A první neděle po prvním jarním úplňku už bude velikonoční. Velikonoce jsou převážně křesťanským svátkem, ale slavíme je všichni. Máme spoustu velikonočních tradic a zvyků, které si společně oživíme.“

Velikonoční zvyky

„A budeme zase péct?“ zeptala se Maruška, která byla nadšená z vánočního pečení. Třída se proměnila v kuchyň s troubami a každý si zkusil upéct vánoční cukroví. Byl to zážitek, na který jen tak nezapomenou. Dokonce i klukům se to líbilo. Zejména když zjistili, že cukroví bylo kouzelné. Z krabičky neubývalo. Zmizelo až s příchodem Nového roku.

„To víte, že budeme péct. Cukroví to sice nebude, ale i o Velikonocích se pečou speciální dobroty. Víte někdo jaké?“

Jako první se přihlásila Kamilka. Její tatínek je pekař a maminka cukrářka.

„Nejčastěji se peče velikonoční beránek a taky kynutý mazanec,“ odpověděla, když ji paní učitelka vyvolala.

„Přesně tak. A jaké další velikonoční zvyky znáte?“ dotázala se víla Jasmína.

Přihlásili se skoro všichni. Kromě Standy Horáka a Reného Stojky. Těm už se dnes přemýšlet nechtělo. Naštěstí alespoň nevyrušovali.

„Kluci pletou pomlázku a chodí na koledy,“ odpověděl Jirka.

„Holky malují kraslice,“ přidala se Lucka.

„Do vázy se dávají kočičky,“ řekla Lída. Třída se začala smát.

„Nesmějte se,“ napomenula žáky paní učitelka.

„Vy máte na mysli nejspíš živá zvířata. U Lídy doma si ale dávají do vázy větvičky z vrby jívy. Když rozkvetou, jsou bílé a heboučké jako kočičí kožíšek. Proto se jim tak říká.“

„My taky míváme větvičky s pupeny ve váze. Na Velikonoce rozkvetou,“ vzpomněla si Lenka.

„My si ty vrbové taky pořídíme. A nejenom to. Naučíme se plést pomlázku a malovat vajíčka,“ seznámila děti se svým plánem paní učitelka.

„Jo, to bude super, jupí, paráda,“ ozývalo se z lavic tak hlasitě, že víla musela zasáhnout.

Zvedla ruce a poslala po třídě třpytivá světýlka. Děti na ně hleděly s otevřenou pusou. Údivem nemohly ani promluvit.

Víla toho využila, aby mohla pokračovat: „Ale než začneme, měli bychom se pustit i do jarního úklidu. Ten je taky potřeba, abychom přivítali jaro. Kdysi lidé vymetali komíny a uklízeli ve středu před Velikonocemi. Proto se této středě říká sazometná. Ve škole máme stále hezky uklizeno. Ve středu se spolu vydáme na procházku a uklidíme všechn nepořádek v okolí. Souhlasíte?“

Děti tiše přikývly. Promluvit mohly, až když zazvonilo na přestávku, a blyštivá světýlka zmizela.

Potrestaný René

Na sazometnou středu se všichni ráno sešli ve třídě. Poté jim paní učitelka řekla, že půjdou ven. Žáci se přemístili zpátky do šatny, aby si oblékli bundy a kabáty a přezuli si boty.

„Já jsem po nemoci a zapomněl jsem si čepici,“ řekl s lítostí v hlase Lukáš.

„Myslím, že to není žádný problém,“ odpověděla paní učitelka. Lukáš nejprve nechápal, jak to myslela, ale pak si všiml, že se mu v rukávu bundy objevila čepice. Když si ji nasadil na hlavu, seděla mu jako ulitá.

„Abychom si nezašpinili ruce, vezmeme si rukavice,“ řekla paní učitelka. Děti si hned sáhly do kapes. Někdo rukavice měl, někdo už je s prvním jarním dnem odložil. Protože byla jejich paní učitelka kouzelná víla, zařídila to po svém.

„Zvedněte ruce nad hlavu a roztáhněte prsty. Takhle,“ řekla víla. Názorně to žákům předvedla.

Když se děti na své ruce znovu podívaly, už na nich byly rukavice. Nikdo nepostřehl, jak se tam dostaly. Hlavu si s tím ale nelámaly. Na vílí kouzlení už byly zvyklé. Zažily ledacos, a proto je nepřekvapily ani rukavice, ani fakt, že se najednou ocitly v lese.

„Určitě to bude pohádkový les,“ špitla Petrička.

„Myslíš?“ zeptala se Maruška nevěřicně. Pro jistotu se kolem sebe dobře rozhlédla. Chtěla spatřit skřítku, hejkala nebo lesní vílu.

Paní učitelka se usmála. Věděla, o čem si holky povídají.

„Tohle je obyčejný les. Lidé ho zaneřádili svými odpadky,“ řekla víla. „A my teď uděláme dobrý skutek a les vyčistíme.“

René Stojka chtěl dát najevo, že se nudí. Rozhodně neměl v úmyslu uklízet. Byl přesvědčený, že ho k tomu nikdo nemůže donutit. Ani doma si po sobě nikdy neuklízal. Skryl se za zbytkem třídy, sundal si rukavice a z kapsy vyndal žvýkačku. Rozbalil ji a papírek odhodil na zem.

Myslel si, že když stojí až vzadu, nikdo ho neuvidí. Paní učitelce ale nic neuniklo. Sotva René strčil žvýkačku do pusy, z nebe se snesl obrovský kus papíru, který ho přikryl. René nevěděl, kudy se má dostat ven, a tak pod ním zůstal uvězněný.

